

[K. B. Andersen.]

på fremtidens boligbehov. Fremtiden i forhold til 1953, det er nu, så vi har alle en mulighed for at efterkontrollere de vurderinger, der dengang var bestemmende for den konservative boligpolitik, og som altså er bestemmende for forsyningen med boliger i dag. Ifølge referat i Berlingske Tidende udtalte den daværende boligminister ved mødet, at boligmangelen i byerne pr. 1. januar 1953 var på 22.000 lejligheder — heri iberegnet en passende boligreserve. Indtil 1960 ville befolkningstilvæksten hvert år kræve 9.000 lejligheder. Hvis man fortsatte med at bygge 15.000 lejligheder, ville der blive et årligt overskud på 6.000 lejligheder. Altså, sagde den daværende konservative boligminister om det, der er dagens bolig-situation, ville boligmangelen i byerne være afviklet i løbet af 1954, og ved udgangen af 1956 skulle den nødvendige boligreserve være klar. Så enkelt var det.

Som den nuværende højtærede boligminister redegjorde for i Aktuelt i går, har vi siden denne lidet heldige spådom tilvejebragt over 100.000 flere boliger, end den daværende boligminister anså for fornødent til at klare boligmangelen, og vi har, som alle ved, stadig boligmangel. Hvordan ville det dog ikke have set ud, om vi havde holdt os til det daværende konservative skøn?

Et andet eksempel. Under en boligdebat her i det høje ting i foråret samme år, altså 1953, om et socialdemokratisk forslag om et ekstrabyggeri af billige lejligheder på 12.000 over 2 år vendte den konservative boligminister sig voldsomt mod denne tanke. Han opererede, sagde han, med et byggeprogram på 25.000 lejligheder for hele landet — der blev nu for resten kun færdiggjort godt 21.000 — og skulle der lægges 6.000 ovenpå, ville det blive 31.000. Og Aksel Møller sagde — det står i Folketings-tidende for 1952-53, sp. 3435 —:

„Jeg ved virkelig ikke, hvem vi skal få til at lave 31.000 lejligheder her i landet.“

På det punkt behøver de konservative nu ikke at svæve i uvidenhed længere. De kan spørge den nuværende højtærede boligminister. Han præsterer nu på tredje år over de 31.000, og er som sagt godt på vej til de 40.000.

Det er ikke ligefrem nogen flatterende

baggrund for et parti, der vil optræde som den store revser og fornyer på boligfeltet.

Det er ikke blot på boligområdet, der er en vis uoverensstemmelse mellem de løbende ord og de nøgne kendsgerninger.

Der har i sommerens løb været rumlet meget fra konservativ side for at give tjenestemænd og funktionærer indtryk af, at helhedsløsningen skulle være vendt ensidigt mod dem, og at lønarbejderne var løbet med hele kagen. Som alle i denne sal ved, var forholdet det, at helhedsløsningen i år gav løntillæg til de lavestlønnede både blandt arbejdere, funktionærer og tjenestemænd, og at den vil give generelle løntillæg til de samme grupper til næste forår. Herudover gav helhedsløsningen tilsagn om tillægspension også til de funktionærer, som ikke hidtil har haft pensionsordninger. I Aktuelt har det ærede medlem hr. Poul Sørensen betegnet tillægspensionen som et stort gode for funktionærerne. Så var det jo godt, at regeringspartierne sikrede funktionærerne dette gode, for de konservative stemte som bekendt imod. Helhedsløsningen betød løsning af ligelønsspørgsmålet for funktionærerne inden for det store handels- og kontorområde. I Aktuelt har det ærede medlem hr. Poul Sørensen betegnet kvindernes ønske om ligeløn som naturligt. Ja men så var det da godt, at regeringen sørgede for, at dette ønske kom igennem ved helhedsløsningen. Det ærede medlem og hans parti stemte imod.

Hvad de konservative ville byde funktionærerne i foråret i stedet for det, de stemte imod, var ikke let at få rede på under drøftelserne her i tinget. Uden for tinget er det jo gået lidt bedre. Det ærede medlem hr. Fanger foreslog ved et møde i Århus Industriforening, at der skulle gennemføres totalt lønstop og ophævelse af dyrtidsreguleringen.

Det er forstæeligt, at de konservatives forsøg på at fremstille helhedsløsningen som vendt mod funktionærer og tjenestemænd mødte skarp afvisning såvel fra den daværende formand for HK, den nuværende højtærede arbejdsminister, som fra Centralorganisation I, sølvsnorenes organisation, der henstillede til de konservative at vise deres interesse for funktionærerne og tjenestemændene mere her i salen og ikke blot udenfor, når afgørelserne var truffet.